

39 dagen eerder...

Ze kwamen haar midden in de nacht halen, stormden haar cel in en zeiden dat ze haar spullen moest pakken. Geen tijd om gedag te zeggen. Geen groots vaarwel. Niets dan een paar koude handboeien en een uitzinnige wandeling door het grotendeels slapende cellenblok met de vinger van de bewaker steeds in haar rug, tot ze op de ijskoude, donkere binnenplaats arriveerden. Er stond een busje te wachten. En er wachtten ook twee andere gevangenen met hun eigen bewakers. Die droegen allebei jasjes van het arrestatieteam.

Ze werden met zijn drieën in de bus geduwd en elk in hun eigen hokje gezet, in wezen een cel. De bewakers verdwenen uit het zicht om voorin te gaan zitten.

Niemand vertelde haar waar ze naartoe ging. Ze vroeg er ook niet naar.

Zo begon de reis. Dat leek inmiddels een dag geleden.

Het busje hield een gestage snelheid aan. Reden ze over de snelweg? Zo ja, hoelang dan al? Het was de moeite niet waard om erover te denken, want het maakte niet echt uit.

Uit het hok naast dat van haar klonk voortdurend een zacht gehuil. De vrouw die erin zat huilde. Dat deed ze al een paar uur, zo erg dat ze het inmiddels bijna helemaal had weggedrukt, op de schaarse luidere uithalen na.

Daar kwam weer zo'n uithaal, samen met de woorden: 'Waar gaan we naartoe? Dit kan toch niet zomaar? Ik heb niet eens mijn zoon nog kunnen zien, mijn familie kunnen spreken... Waar gaan we naartoe?'

Stilte, een paar seconden. Een minuut. Tien minuten. Toen werd dat normaal en de vragen bleven bijna zichtbaar in de lucht hangen. Een tijdje later begon het gehuil weer.

En het evenwicht was hersteld. Voor een uur of twee.

Opeens week de bus uit, zodat Cara tegen de wand werd gegooid, en een paar tellen later werd de weg ruwer. De bus hotste nog een uur door en bleef onophoudelijk abrupte bewegingen maken, tot hij eindelijk weer op een behoorlijke weg uit leek te komen. Geen beton, maar toch een vrij goed bereden spoor. Ze bevonden zich beslist niet meer op de autoweg.

Eindelijk bleef het busje staan. Met één triomfantelijke beweging kwam het tot stilstand.

‘Hé, chauffeur!’ Een van de bewakers sloeg zo te horen tegen het gaas tussen de cabine en de laadruimte van het busje. ‘Situatierapport?’ Maar dat werd niet gegeven.

In plaats daarvan vielen de radio en de motor stil. En daarna gebeurde er helemaal niets.

Cara keek nerveus naar de vier witte plastic wandjes, in de hoop dat ze iets zou opvangen van wat er gebeurde. Maar dat was uiteraard niet zo.

Buiten klonken stemmen. Het geluid van een hek dat openging. Toen sloeg de motor weer aan. De bus reed in een lage versnelling ongeveer vijfhonderd meter verder. En dat was het.

Cara had onwillekeurig hetzelfde gevoel als wanneer een vliegtuig was geland en het lampje van de gordels maar niet uitging. Je had altijd het idee dat dat een fractie van een seconde te lang duurde.

Toen gingen de achterdeuren open. Zwak zonlicht stroomde het busje in; ze knipperde de lichtvlekken uit haar ogen en zag de schaduw van de chauffeur op de wand van het busje.

‘We zijn er,’ zei hij nogal plompverloren. Niet tegen haar.

De twee bewakers kwamen in beweging. Haar cel ging het laatst open toen ze hen om de beurt uit de bus haalden. Cara sprong op de grond en zag dat ze zich op een afgesloten laadperron bevonden en dat de zon centimeter voor centimeter verdween toen achter hen een grote roldeur dichtging. Toen de deur de grond raakte, had ze het vreemde gevoel dat ze de zon nooit meer zou zien.

Ze keek om zich heen en zag dat haar lotgenoten ook zoiets dachten. Haar buurvrouw in de bus, de huiler, snikte nog steeds en had natte

sporen op haar wangen. Ze beseftte dat ze haar kende. Uit New Hall – haar vleugel. De andere vrouw probeerde haar onbehagen te verbergen, maar dat lukte niet helemaal. Ze leek een harde tante – zwart haar, zwarte mascara (dat moest haar een aardig centje hebben gekost in New Hall) en een kapsel dat niet in de mode was toen Cara in de gevangenis belandde, maar het nu misschien wel was: gemillimeterd aan de linkerkant en lang haar aan de rechterkant, dat er vanaf een scheiding overheen was gekamd – maar er was toch iets van angst bij haar te bespeuren. ‘Wat gebeurt hier?’ vroeg ze.

Vroeger was Cara degene geweest die haar mond open durfde te doen. Maar nu zag ze alleen nog hoe zinloos dat was. En dat klopte. De vraag bleef onbeantwoord in de lucht hangen.

De chauffeur draaide zich zonder iets te zeggen om en liep naar een hoge rode deur, die eruitzag alsof hij naar een soort bunker leidde. De bewakers leken de hint te snappen en duwden haar en de andere twee gevangenen achter hem aan.

Bij de deur klopte de chauffeur aan met een enorm, bonzend gegalm dat in hun oren bleef gonzen.

Niets. Een hele minuut niets.

Cara keek om zich heen en haar blik viel op de dichtstbijzijnde persoon in het vreemde groepje dat ze vormden. De jongere bewaker stond naar haar te kijken, en toen hun blikken elkaar kruisten, keek hij snel weg. Hij leek bang – hij trilde zelfs een beetje. Waar was hij bang voor?

Voor het eerst voelde Cara zich niet veilig.

De chauffeur leek ergens op te wachten, alsof hij de seconden aftelde voor hij besloot nog eens te kloppen. Maar ten slotte deed hij dat toch.

Eindelijk ging de deur open en er kwam een stevig gebouwde man tevoorschijn – een zwarte man met een grijzend baardje. Zijn uniform-trui, waarop de naam Harper was geborduurd, flatteerde zijn gespierde lichaam niet echt. De tablet van een onduidelijk merk die hij vasthad leek klein in zijn grote handen. Hij keek iedereen in het groepje om de beurt aan; ze zouden er wel vreemd uitzien. ‘Zijn dit FO112, NH597 en FE773?’

Cara voelde dat de oudere bewaker achter haar knikte.

‘En nieuwe bewakers. Eens zien... Dale Michael en John Anderson.’

De oudere bewaker gromde. 'Je wordt bedankt.'

Harper zuchtte. 'Rustig maar, Anderson, ze gaan niet echt vrienden met je worden op Facebook, of wel soms?'

Anderson mompelde iets, niet erg in zijn sas.

Daar leek Harper zich niets van aan te trekken. 'Oké, bewoners met mij mee. Bewakers, volg de chauffeur naar de hoofdingang.'

Er klonk geschuifel achter Cara. Toen ze omkeek zag ze dat de jongere bewaker, Michael, samen met de chauffeur wegliep, maar dat Anderson bleef staan. 'Sorry, maar ik heb opdracht om de gevangenen naar hun nieuwe cel te brengen. Niet naar de voordeur. Dat is mijn plicht. En ik ben van plan die uit te voeren. Ik kan deze vrouwen niet gewoon voor de deur laten staan. Ze zijn gevaarlijk.'

Harper fronste. 'Ik kan je verzekeren dat ik dat ook ben als je je niet houdt aan het beleid hier.'

Anderson trok een lelijk gezicht, maar draaide zich om en liep achter Michael en de chauffeur aan.

Harper keek hem na en toen deed hij iets heel vreemds – Cara zou zich nog dagen afvragen of ze het hem echt had zien doen. Hij knipoogde naar haar en glimlachte.

'Dames, volgt u mij alstublieft.'

'Worden de bewakers ook hiernaartoe overgeplaatst?' vroeg de vrouw met de scheiding toen ze met zijn drieën achter Harper aan door een witte gang met een afgrijselijke grijsgestreepte vloerbedekking liepen.

'Anderson en Michael hebben er inderdaad voor gekozen te helpen bij de opbouw van deze nieuwe faciliteit.'

'En wat moet dat verdomme betekenen?' fluisterde Scheiding in Cara's oor.

Cara haalde haar schouders op.

De andere vrouw was opgehouden met huilen, maar liep nu op een lok van haar kastanjebruine haar te kauwen. Ze keek Cara voor het eerst aan, alsof ze het eens was met de verbazing van de anderen.

Ze liepen een hoek om en kwamen bij een bureau. Er stonden twee vrouwen in uniform achter, een blonde van middelbare leeftijd en een oudere met grijzend haar. Cara had niet de gelegenheid naar de namen op hun truien te kijken. Ze hadden een whiteboard en toen de drie ge-

vangen en voor hen stonden, begonnen ze erop te schrijven.

‘FOI12?’ vroeg de blonde bewaker.

Ze keken elkaar vragend aan en Harper kwam hen te hulp. ‘Jullie krijgen hier een andere identiteit. Dat hoort bij het nieuwe initiatief. FOI12 is Moyley.’

Moyley, zo heette ze inderdaad. Cara wist het weer. Moyley was de huiler en had in dezelfde vleugel gezeten als zij. Scheiding draaide zich om.

De twee vrouwelijke bewakers schreven wat dingen op het whiteboard en zeiden tegen haar dat ze moest poseren voor een muur met strepen erop. Ze namen een foto. Een mugshot.

Het was zo ongeveer hetzelfde als toen Cara in New Hall was aangekomen. Het gebruikelijke welkom. Maar nu was ze NH597. ‘NH597. Lockhart. 12 juni 2020.’ Een mantra. Een talisman. Dit was wat ze was. Ze hield het bordje omhoog. Ze namen de foto. Geweldig.

Daarna namen ze haar mee naar een hokje, zonder te wachten tot Scheiding zich had laten fotograferen. De oudere, grijzende bewaker gaf bevel dat ze zich uit moest kleden, wat ze zonder enige aarzeling deed, ook al bleef de bewaker toekijken. Het was inmiddels bijna een tweede natuur. Ze boog zich voorover terwijl de bewaker haar visiteerde en probeerde aan niets te denken toen ze haar vingers in haar stak.

Het was klaar. Ze moest zich omdraaien en kreeg een stapel nieuwe kleren om aan te doen, haar nieuwe garderobe. Hij bestond uit twee t-shirts, twee nylon broeken, een paar beha's en onderbroeken, een statische, paarse trui en een stel beige canvas schoenen.

‘Oké,’ zei de bewaker.

Cara wachtte even en besepte toen dat er niets meer kwam. De bewaker schreef iets op een notitieblok en keek toen naar haar op. Verstoord knikte ze naar een deur achter haar.

Dus ging Cara die deur maar door. Ze had niet echt een keus.

Ze kwam in een verhoorkamer, waar een man met een witte jas aan een tafeltje zat. ‘Ah, hallo, juffrouw Lockhart. Ik ben dokter Tobias Trenner. Ik moet u een paar vragen stellen.’

Ze ging op de stoel tegenover hem zitten. Op een statief stond een camera, die op haar was gericht.

En toen begonnen de vragen, die lukraak varieerden van heel gewoon tot bizar. 'Uw volledige naam is Cara-Jane Lockhart, ja?' werd gevolgd door 'Hebt u er ooit over gedacht zelfmoord te plegen?' 'En u bent driewintig jaar oud?' had als tegenhanger 'Hoeveel seksuele partners hebt u gehad?' en 'U bent zich er ten volle van bewust waarom u hier bent? U bent goed bij uw verstand?' werd overstemd door het volkomen belachelijke 'Is er enige mogelijkheid dat u zwanger bent?'

Na dit opgenomen gesprek kwam de grijzende bewaker binnen en werd Cara door de volgende deur geleid, naar een bureau waar ze werd gefotografeerd met een webcam en haar pols op moest houden. Er werd een metalen armband omgedaan, een iets bredere versie van een handboei. Hij klikte om haar pols en er zat een blauw knipperend lampje op.

'Dit is je armband,' zei de bewaker. 'Hij fungeert zo'n beetje als identiteitskaart en heeft een ingebouwde sensor voor je vitale functies. Hij opent automatisch alle deuren waar je doorheen mag. Er zit ook een tracker in, zodat we te allen tijde kunnen zien waar je bent. Als je op de een of andere manier op een verboden plek weet te komen, wordt het lampje op je armband rood. Je hebt dan dertig seconden om terug te keren naar waar je hoort te zijn voordat de armband een elektrische schok afgeeft, zo'n beetje als een taser.'

Cara deed haar mond open om 'Wat?' te zeggen, maar iemand was haar voor. Ze draaide zich om en zag dat Scheiding achter haar stond te wachten.

De bewaker vroeg Scheiding om haar pols uit te steken.

'Nee.'

De bewaker zei niets. Ze trok alleen haar wenkbrauwen op.

En Scheiding, die moest inzien hoe zinloos haar verzet was, stak haar pols uit. De armband klikte vast.

'Jullie zullen merken dat we hier wat meer technologische snufjes hebben dan in New Hall. Deze gevangenis is tenslotte de eerste in haar soort.'

'Wat wil dat zeggen?' vroeg Scheiding.

Maar Cara's aandacht was elders. De bewaker had zelf ook een armband. Met een knipperend blauw lampje, net als die van hen.

Harper kwam uit het niets opdagen. Ze keek automatisch naar zijn

pols. Hij had ook een armband. Dus de bewakers werden ook in de gaten gehouden? 'Zijn deze twee klaar, Continell?'

De bewaker knikte.

'Mooi. Ik neem ze wel mee. Jij en Abrams kunnen Moyley wel brengen, neem ik aan. Tobias heeft wat meer werk met haar. Ze is een prater.'

'Natuurlijk,' zei Continell.

Met een knikje nam Harper Cara en Scheiding mee door een andere deur en een lange witte gang. Aan het eind van de gang kwamen ze bij een zwarte marmeren muur met drie liften. Het leek hier wel een hotel, wat bijdroeg tot de onsamenhangende indruk die ze van het gebouw had gekregen toen ze het van buitenaf had gezien.

Harper deed een stap naar voren en drukte op de liftknop.

De deuren aan de linkerkant gingen open en hoewel Harper erop stapte, kwamen er opeens een andere mannelijke bewaker en een vrouwelijke gevangene uit. De vrouw had grote ogen en piekerig roodblond haar. Ze kauwde op de lange mouw van haar shirt en stootte een vreemd gekreun uit.

De bewaker sleepte haar gewoon mee. 'Meekomen, Ray.'

'Maar het wás hem niet,' zei de vrouw, die dus wel Ray zou heten.

'Ja, ja, ja,' mompelde de bewaker. Hij trok haar weg van Harper en zijn leverantie.

'Het klonk alsof hij het was, maar hij was het niet,' jammerde Ray.

'We gaan naar de dokter en dan heldert hij dit wel op.' Hij duwde haar door de gang, maakte een deur halverwege open en stuurde haar er met een por doorheen. 'Kom mee.'

'Maar...' begon Ray, en toen ging de deur dicht, zodat haar stem werd gedempt.

Cara en Scheiding keken naar Harper. Die leek niet van plan een verklaring te geven.

De gevangenis was iets waar je aan moest wennen. Sommige mensen lukte dat nooit. Cara had wel eens gedacht dat zij een van die mensen was, dat ze voorbestemd was om zichzelf gek te maken met haar geijsbeer en haar gemompel dat ze hier niet thuishoorde en dat haar leven anders had horen te verlopen. De dagen waren zo lang, de maaltijden zo

smakeloos, de douches zo vernederend. Maar toen was er iets gebeurd. Op een dag was ze wakker geworden. Op een dag had ze beseft dat ze door moest. Dus dat deed ze, en daarna gingen de dagen wat sneller voorbij, had het eten meer smaak en waren de douches... Nou nee, de douches waren nog steeds de douches. Maar op de een of andere manier had ze ergens wat rust gevonden.

Ze had het opgegeven.

En ze was blij dat ze dat had gedaan. Hoewel het niet dezelfde blijdschap was als ze vroeger had gevoeld. Deze blijdschap was doordrenkt met verdriet.

Harper nam ze mee de lift in en drukte op de knop. Slechts tien seconden later gingen de deuren na het soepelste ritje in een lift ooit open op een verdieping die zo'n beetje gelijk was als die beneden.

Een witte, steriele kamer, met witte tegels en een witte vloer en een op dat moment onbemande bewakerspost in het midden. Harper liep de post voorbij en nam hen mee door een dubbele deur.

Het lawaai was het eerste dat opviel. Het klonk als een openbaar zwembad wanneer het speelgoed voor de kinderen voor de dag werd gehaald. Het geluid galmde zo massaal en triomfantelijk door de ruimte dat het moeilijk was er iets samenhangends uit te distilleren. De stemmen vielen in elkaar weg tot een onbeheersbare herrie, als een enorme school vissen die met veel kronkelingen en wendingen naar een enkel doel zwemt. Het was een vertrouwd geluid – New Hall was precies hetzelfde.

Daarom was Cara niet echt verbaasd toen ze de dubbele deur door kwam en een even vertrouwd tafereel voor zich zag. Ze stonden op een metalen balkon en keken neer op een lange, rechthoekige hal met cellen aan weerskanten en een put vol krioelende lijven.

Overall vrouwen: ze stonden, zaten op plastic stoelen, leunden op tafels, speelden bordspelletjes, lagen op een versleten bank, doken tussen tafeltjes door en zaten onderuitgezakt op de metalen trappen.

Sommige vrouwen in de Put hadden al snel door dat ze gezelschap hadden en wezen spottend naar boven. Andere bleven roerloos staan. Weer andere gaven het door aan hun vriendinnen. Het duurde niet lang voor de meeste vrouwen omhoogkeken.

'Kijk nou,' riep er een. 'Nieuwelingen.'

Een paar hoofden keken op en om bij die waarschuwing. De meeste namen de moeite niet.

'Let maar niet op ze,' zei Harper toen Cara zich haastte om hem bij te houden op het looppad. 'De meesten doen niemand kwaad.' Ze kwamen bij de dichtstbijzijnde trap en Harper begon hem af te lopen. De zee van vrouwen in. Cara deed alles liever dan dat. Maar toen ze een stap achteruit deed, greep een hand haar schouder. Die van Scheiding.

'Laat mij maar, Slachter. Ik ga wel eerst. Laat me erdoor.' Ze glimlachte. En toen ging ze als eerste naar beneden, met twee treden tegelijk, bijna alsof ze niet kon wachten.

Slachter.

Scheiding wist wie ze was.

Slachter. De naam die in New Hall voor haar was gekozen. Haar reputatie was haar vooruitgesneld. En ook al deze vrouwen zouden weten wie ze was.

Toch vond ze de moed om langzaam de trap af te dalen. Harper was inmiddels al beneden en sommige vrouwen gingen naar hem toe onder het slaken van onsamenhangende uitroepen en het maken van onsamenhangende gebaren.

'Dames, kom op, alsjeblieft. Dit is niet de eerste keer dat jullie nieuwelingen zien, of wel soms?'

Harper liep verder en de vrouwen weken uiteen. Cara en Scheiding waren de laatsten die de Put bereikten en ze bleven zo dicht mogelijk bij Harper.

Nu konden ze individuele kreten verstaan. Een paar vrouwen herkenden Cara toen ze langsliep.

'Dat is de Slachter! Verdomd, de Slachter.'

'Je bent hier precies op je plek, Slachter.'

'Voorzichtig, de Slachter is in de buurt. En ze heeft gezelschap.'

'De Slachter is vannacht op pad,' zong een vrouw, die schuilging tussen alle gezichten. 'Zorg dat ze je geliefden niet vindt.' Het liedje, het liedje dat ze in New Hall hadden gezongen. 'Wij zijn misschien het tuig van de stad, maar wij...' Hoe kende ze het? Was hier nog iemand anders van New Hall?

‘Hou je bek,’ schalde een stem.

De vrouw keek om. Cara en Scheiding keken ook om – het was moeilijk om dat niet te doen. Een vrouw in gevangeniskleding kwam de trap af waarover ook zij net naar beneden waren gekomen.

‘Wat is er verdomme aan de hand?’

Cara voelde dat iemand haar schouder greep, en toen trok Harper hen allebei mee door de menigte.

‘Ben ik even bij de kapper, gebeurt er dit!’ schreeuwde de vrouw. Ze was kort en stevig en kwam stap voor stap naar beneden. Toen kreeg Cara een duw tegen haar hoofd en kon ze haar niet meer zien. ‘Wat gebeurt er allemaal op mijn terrein?’ Ze zong het bijna als een gospel.

Het kon Cara niet echt schelen. Zij wilde alleen maar zo snel mogelijk weg zien te komen van al die vrouwen, en als die nieuwe de menigte kon afleiden, vond zij het best.

Het werkte. Ze konden ongehinderd achter Harper aan naar een witte deur aan de linkerkant lopen. Er brandde een lamp boven. Rood. Maar toen Cara en Scheiding erbij in de buurt kwamen, werd hij groen.

‘Alleen jullie tweeën en de bewakers in deze unit hebben toegang tot jullie cel,’ zei Harper. ‘Jullie mogen niet in de cel van iemand anders komen. En niemand mag in die van jullie komen. Ook kunnen jullie op bepaalde uren van de dag naar andere plekken van de unit – de luchtplaats, de eetzaal, de wasserij, de douches en zo – en dan gaan die deuren voor jullie open, net als deze. Om er zeker van te zijn dat niemand ergens komt waar hij niet mag zijn, vallen de deuren altijd achter jullie in het slot en kunnen ze niet opgehouden worden. Op deze manier weten we altijd waar elke gevangene is en zijn jullie beschermd tegen alle anderen. Vragen?’

‘Waarom heb jij ook een armband?’ vroeg Scheiding.

‘Wij hebben armbanden om dezelfde reden als jullie ze hebben.’ Harper hield zijn pols omhoog. ‘Hij maakt deuren open en houdt onze vitale functies in het oog. Maar we hebben ook sleutelkaarten om systemen in de gemeenschappelijke ruimte uit te zetten.’

Cara en Scheiding keken elkaar aan. Scheiding haalde haar schouders op. Ze leek er niet mee te zitten. Maar Cara voelde zich er niet prettig bij. Het was alsof de bewakers ook gevangenen waren.

Er viel een ongemakkelijke stilte.

Cara was er zeker van dat ze over een tijdje vragen genoeg zou hebben, maar op dat moment kwam er niet één bij haar op.

‘Alles wat jullie nodig hebben zou hier moeten zijn,’ zei Harper toen. ‘Op jullie bed staat een toilettas met benodigdheden. En jullie hebben je kleding bij je, zie ik.’

Cara keek naar het schamele bundeltje fletse kleren in haar armen.

Harper keek op zijn horloge. ‘Het is halfvijf. Jullie zullen wel honger hebben. We houden jullie vandaag apart van de andere bewoners, want... Nou ja, ze worden altijd een beetje opgewonden van nieuwelingen, zoals jullie hebben gezien. Als het eten klaar is, rond een uur of zes, breng ik jullie wat. Morgen kunnen we zien hoe we jullie kunnen opnemen in het gevangenisleven. Je zou het misschien niet zeggen, maar zo slecht is het hier niet. Kom.’ Harper deed een stap naar achteren om hen in de kamer te laten. ‘Welkom in North Fern.’

Ze stapten door de open deur. Harper bleef buiten staan. De deur ging dicht. Het automatische slot klikte.

Scheiding slaakte een zucht en keek om zich heen. ‘Wat is dit?’

Toen ze dat hoorde, draaide Cara zich eindelijk om en bekeek haar nieuwe onderkomen. De cel was klein, maar niet ondraaglijk klein. Aan weerszijden stonden twee mager ogende bedden, allebei opgemaakt met plastic matrassen en stijve paarse dekbedden, met op elk kussen een kleine toilettas. Tussen de bedden was een reepje vloer dat leidde naar een gedeeld nachtkastje.

Het laatste detail was een kleine nis met een wc en een wasbak, afgeschermd door een tot aan je middel reikend muurtje. Een normaal mens zou moeite hebben gehad met dat gebrek aan privacy, maar het was meer dan zij de laatste tijd had gehad.

Maar nee, het was niet het laatste detail. Toen Cara naar de muur boven de bedden keek, zag ze dat er geen raam was. Ze was nooit claustrofobisch geweest, maar het gebrek aan een raam zat haar niet lekker. Misschien kwam dat vooral door wat er op de plaats van het raam zat. Een dun, rechthoekig scherm achter glas met een groene heuvel en een blauwe hemel erop, net zoiets als het bureaublad van Windows XP. Het scherm werd omlijst door strips die licht in de kamer wierpen. Het deed

niet kunstmatig aan, het leek net alsof er echt een raam was, alsof dit een normale kamer midden in de middag was.

Toch hielp het niet; het maakte haar onrustige gevoel juist erger.

Scheiding leek het ook nogal vreemd te vinden. 'Nou, is dat niet mooi?' Ze deed een stap naar voren en tikte tegen het glas voor het scherm. 'En echt raar.' Ze ging op het bed aan de rechterkant zitten alsof ze het wilde opeisen. Cara vond het niet erg. 'Gaat het?' vroeg Scheiding.

Cara glimlachte zwakjes. 'Prima.' Ze ging op het linkerbed zitten – haar bed. Toen het zich aanpaste aan haar gewicht bracht het een plastic krasgeluidje voort. Het klonk ongeveer net zo comfortabel als het eruitzag.

'Weet je het zeker?' vroeg Scheiding. 'Je trilt namelijk helemaal.'

Cara tilde haar rechterhand op en zag dat ze inderdaad trilde; haar hand vibreerde langzaam op een stil deuntje. Ze balde hem tot een vuist en legde hem weer op het bed. 'Het was een lange dag.' Ze hoopte dat het niet klonk als een slap excuus.

'Nou en of. Ik had in de bus kunnen slapen als Moyley niet zo... huilerig was geweest.'

'We noemden haar altijd Niagara,' zei Cara. 'Vanwege d'r voortdurende tranenvloed.'

'O, dus jullie hebben in dezelfde unit gezeten. In de Hall.'

'Ja.'

'Zo te horen ben ik de vreemde eend in de bijt. En omdat ik natuurlijk weet wie jij bent, moet ik mezelf maar even voorstellen.' Scheiding stak haar hand uit en overbrugde zo de ruimte tussen de bedden. Cara drukte de hand. 'Ik ben Stephanie Barnard.'